

Вяра

03.01 по еретическия, †21 декември по църковния календар - Св. мъченица Юлиания и пострадали с нея в Никомидия. Св. мъченик Темистоклий. Св. Петър, митрополит Киевски и на цяла Русия

Страдания на света мъченица Юлиания Девица и на другите с нея (304 г.)

По време на царуването на нечестивите римски царе: Диоклетиан на Изток и Максимиан - на Запад, във византийския град Никомидия господствало идолослужението. По това време там живеел един богат и знатен човек на име Африкан, твърде привързан към езическото нечестие. Той имал дъщеря на име Юлиания. Когато тя започнала да израства и цъфти с красотата си и в същото време да проявява ум и добронравие, един от царските сановници на име Елевсий, като изпреварил другите кандидати, се сгодил за нея. Бракът бил отложен до нейното пълнолетие. Междувременно Юлиания чула евангелската проповед за Христа, повярвала в

Него и станала тайна християнка. Като гледала красотата на небето, земята, морето и огъня, тя търсела Този, Който е създал всичко това, и от творението се научила да познава Твореца, както говори свети апостол Павел: “Защото онова, що е невидимо у Него, сиреч, вечната Му сила и Божеството, се вижда още от създание мира чрез разглеждане творенията.” И тя размишлявала в душата си: “Един е истинският Бог, на Когото трябва да се поклоним, бездушните идоли не са богове, а са жилище на бесовете.” От това време тя започнала усърдно да се моли и да чете божествени книги, като се поучавала в закона на Господа денем и нощем тайно от своя баща, който бил ревностен езичник, приятел на бесовете и враг на християните. Майката на Иулиания, която също била езичница, не отхвърляла християнската вяра. Впрочем тя не служела усърдно нито на идолите, нито почитала Христа и затова не се интересувала към коя вяра се придържа дъщеря. И така, поради небрежността на своята майка, блажената Иулиания леко скривала от бащата вярата си в Христа и се упражнявала усърдно в молитва и четене на Божествените Писания. Изпълнила сърцето си с любов към Бога и утвърдена в благочестието, тя размишлявала как да се откаже от този, за когото била сгодена, да избегне брака с нечестивия, да запази девството си ненарушено от идолопоклонника и тялото си чисто от бесовския слуга.

Когато приближило времето на брака, тя изпратила пратеници при своя годеник Елевсий, за да му кажат:

- Не се готви напразно за брак. Нека ти бъде известно, че няма да се съглася да се омъжа за тебе, ако не станеш епарх на тази страна.

Светата постъпила така, понеже била уверена, че Елевсий не може да достигне този сан и по такъв начин ще избегне брака с него. Но Елевсий бил запален от любов към нея и започнал

щателно да се домогва до сана на епарх и чрез усиленни молби, чрез богати дарове и силни ходатаи умолявал царя да го почете с този сан. Като минало много време и той изхарчил много средства, макар и с огромно усилие, при помощта на беса той достигнал желаното. Дяволът, който желаел да попречи на доброто намерение на светата дева, помогнал на Елевсий. Щом станал епарх, той веднага изпратил пратеници при годеницата си да кажат:

- Радвай се, Иулиания, понеже имаш за жених мене, който съм удостоен със слава, понеже станах епарх! Готви се за брак.

Света Иулиания видяла, че не може да избегне мрежите на Елевсий с измисления предлог и явно му открила това, което дълго скривала в сърцето си, а чрез пратениците му отговорила така:

- Добре е, че си удостоен с този чин, но ако не се поклониш на моя Бог и не служиш на Господ Иисус Христос, на Когото аз служа, си търси друга жена за брак. На мен си неугоден, понеже не желая да имам за мъж човек, който не изповядва една вяра с мене.

Като чул това, Елевсий се учудил на промяната на своята годеница и силно се разгневил. Повикал баща Африкан и започнал да го разпитва:

- Защо дъщеря ти се отказва от нашите богове и се гнуси от мен?

Елевсий съобщил на Африкан всичките думи, предадени чрез пратениците.

Като чул това, Африкан изпаднал в недоумение от неочакваното обстоятелство и се разгневил на Иулиания не по-малко от епарха, тъй като сам бил ревностен почитател на своите скверни богове. Вкъщи той започнал кротко и

бащински да я разпитва:

- Каж ми, възлюблена моя дъще и сладка светлина за очите ми, защо се отричаш от брака и отказваш ръката на епарха?

Света Иулиания дори не искала да слуша за това и казала:

- Престани, татко! Аз се кълна в моята надежда - в моя Господ Иисус Христос, че Елевсий няма да встъпи с мене в брак, ако първо не приеме моята вяра, понеже щом за брак е това, тялом да бъдем съединени, а духом разделени и да враждуваме един против друг?

Вън от себе си от гняв, бащата на Иулиания възкликнал:

- Безумна ли си, окаяна, или обичаш мъчения?

- Мъченията за Христа обичам - отвърнала светата дева.

- Кълна се във великите богове Аполон и Артемида, че ще те хвърля на зверовете и кучетата, за да изядат тялото ти - извикал Африкан.

Девицата отговорила:

- Защо се бавиш! Нека дойдат кучетата, нека дойдат зверовете и нека да има за мене вместо една - много смърти, понеже ще се радвам да умра няколко пъти за Христа и всеки път да получа от Него въздаяние.

Тогава бащата пожелал с хитрост да я склони към своето желание, изоставил гнева и започнал ласкав разговор с нея, като я молел и уговарял да го послуша. Изпълнена с добро упование, светата смело възразявала и без боязън говорела:

- Нима и ти си подобен на твоите глухи богове, понеже имаш уши, а не чуваш? Не ти ли казах с клетва, че не мога да имам общение с Елевсий, ако той първо не се поклони на моя Христос?

Като чул това, бащата я заключил в стаята. След това отново я извел оттам с добри и ласкави думи и със сълзи на очи я уговарял да почете боговете и да обикне Елевсий. Но мъжествената девица отново отговаряла:

- Няма да принеса жертва на боговете, няма да се поклоня на истукани, няма да обикна нечестивия Елевсий! На Единия Христос се покланям, Христа почитам, Христа обичам!

Тогава бащата се разгневил, хванал блажената и започнал да я бие без пощада: хвърлил я на земята, влачел я за косите, тъпчел я с нозе - не като родител, но като мъчител. Не проявил към нея ни най-малко родителска жалост, а в лютата си ярост и неудържим гняв я биел, забравяйки естествената любов на бащата към дъщерята. Бил я дотогава, докато сам не се уморил, така че блажената девица едвам останала жива. След това изпратил да доведат годеника - епарха Елевсий, за да прави и той с нея каквото поиска. Бидейки презиран от девицата, изпълнен с огромна ярост, дишайки гняв и скърцайки със зъби срещу нея, той счел за велико безчестие това, че тя се погнусила от него и отхвърлила любовта му. Затова много се зарадвал, че била предадена в ръцете му и получил власт над нея. И ето, той замислил да я съди публично (понеже бил епарх) уж за непочитане на боговете, а в действителност като отмъщение за презрението към него. Като седнал на съдийското място, той заповядал да доведат на разпит агницата Христова.

Когато светата девица Иулиания излязла на съд пред жениха си Елевсий, красотата на лицето възсияла като заря и всички отправили погледи към нея. Като погледнал към нея, Елевсий веднага омекнал и гневът му мигом се обърнал в любов. Отначало той не можел да каже нито една жестока дума, но мирно и ласкаво беседвал с нея, обхванат от желание да обладае девицата.

- Повярвай ми, най-прекрасна девице - говорел той, - че ако ме избереш за мъж, ще бъдеш освободена от всички тежки мъки, които те очакват, дори да не принесеш жертви на боговете. Няма да те принуждавам към това, само се съгласи на брак с мене.

На това Христовата невеста отвърнала:

- Никаква дума, нито мъка, нито дори самата смърт няма да ме заставят да се съединя с тебе в брак, преди да станеш християнин и да приемеш свето кръщение.

- И това бих направил, възлюбена моя - отговорил Елевсий, - ако не се боях от царския гняв, понеже, ако царят узнае за това, ще ме лиши не само от високия сан, но заедно с него от живота.

Светата казала:

- Ако ти така се боиш от своя цар, който е смъртен, временен, имащ власт само над тялото, но не и над душата, то как аз да не се боя от Безсмъртния Цар, Който има власт над всички царе и владее над всяко дихание и душа. И как да се съединя в съпружески съюз с Неговия враг?! Ако някой от твоите раби встъпи в дружба с твоя враг, приятно ли ще ти бъде и не би ли се разгневил на този твой раб за това? И така, не се самозалъгвай, недей да пустословиш в надежда да ме убедиш. Ако искаш, обърни се към моя Бог и ти. Ако не го направиш, убий ме, хвърли ме в огъня, покрий ме с рани, предай ме на зверовете и ме подложи на каквито искаш мъки, но няма да те послушам, понеже си ми противен. Съпружеството ми с тебе за мене е равно на дружба с бесовете, а бракът с тебе - като смърдящ гроб пред очите ми.

Като чул това, Елевсий избухнал в гняв и изменил лицето си, понеже такава е нечистата любов, когато я презрат и се

погнусят от нея. Заповядал да съблекат Иулиания и да я разпънат кръстообразно, като привържат ръцете и нозете с връв, а после да я бият със сухи жили и пръти. Шестима воители биели светата дотогава, докато сами не се уморили. А тя, макар и немошен по естество съсъд, мъжествено претърпяла мъченията.

Епархът заповядал на воитите си да прекратят бичуването и казал:

- Иулиания, това е само начало, очакват те несравнимо по-големи мъки, ако не принесеш жертви на великата Артемида.

Но мъченицата предпочитала да понесе мъки, отколкото да слуша Елевсий, който все още се надявал да я склони към изпълнение на волята му, и казвала:

- Ти наистина си безумен и безразсъден! Защо не ме мъчиш още? Какво чакаш? Аз повече съм готова да търпя мъки, отколкото ти - да ме мъчиш.

Тогавата светата била окачена да виси за косите си и висяла немалко време, така че кожата на главата се отделила от тялото, лицето подпухнало и веждите се вдигнали нагоре. Елевсий, който все още изпитвал любов към нея, се надявал и ласкаво я убеждавал да пощади себе си. Но неговите думи и молби нямали никакъв успех, а той се разгневил още повече и заповядал да горят хълбоците с нагорещено желязо. Горили и други части на тялото ѝ, а след това, като завързали ръцете, проболи с остро желязо бедрото и полумъртва я хвърлили в тъмницата.

Света Иулиания лежала на земята в тъмницата и викала към Бога:

- Господи, Боже мой, Който си всемогъщ, непобедим по сила и твърд в делата! Отнеми от мене тези скърби и ме избави от

болките, както си избавил Даниил от лъвовете и Текла от огъня и зверовете! Баща ми и майка ми ме изоставиха, но Ти, Господи, не отстъпвай от мене, и както някога си запазил израилтяните, минаващи през морето, и си потопил враговете им, така запази и мене днес. Съкруши въстаналия против мене Елевсий, а заедно с него и сатаната, който се старее да ми попречи в спасението, о, непобедими Царю!

Докато тя още се молела и молитвата била на устата , невидимият враг, дяволът, преобразен като светъл ангел, се явил пред нея във видим образ и казал:

- Ето, Иулиания, ти търпиш тежки мъки, а още по-тежки и наистина нетърпими ти е приготвил Елевсий. Когато излезеш от тъмницата, веднага принеси жертва на боговете, понеже не можеш вече да понасяш силната болка на мъченията.

Светата попитала:

- Кой си ти?

Дяволът отговорил:

- Аз съм ангел, и понеже Бог много се грижи за теб, ме изпрати тук. Той иска да послушаш епарха и да не погине тялото ти от многото мъчения. Господ е милосърден и ще ти прости това заради немоцта на измъчената ти плът.

Като чула това, мъченицата се учудила и смутила, понеже виждала, че по вид явилият се е ангел, но по думите си - враг. Въздъхнала дълбоко в сърцето си и със сълзи на очи казала:

- Господи мой, Създателю на вселената, Когото Единствен хвалят Небесните Сили и от Когото треперят бесовете! Не презирай мене, която страдам заради Тебе, за да не би врагът ми да смеси някога сладостта с горчивина и да ми я поднесе. Каж ми, кой е този, който ми говори такива думи? Кой е този,

който нарича себе си Твой раб?

Така викала светата и веднага била чула, понеже от небето се раздал глас:

- Дерзай, Иулиания! Аз съм с тебе! С дошлия при тебе прави каквото искаш: давам ти над него власт и сила. От него самия узнай кой е той и защо е дошъл при тебе.

И веднага се случило следното чудо: паднали оковите, паднало и желязото, пробило бедрото, а светата станала съвсем здрава и силна по тяло. Дяволът, удържан от Божията сила, стоял и не можел да бяга, свързан с невидими връзки. Светата мъченица го хванала като негоден роб и като да бил на съд, започнала да го разпитва кой е той, откъде е и от кого е изпратен. Дяволът, макар и изпълнен с лъжи, бил принуден от мъчещата го сила на Създателя и против волята си започнал да говори истината.

- Аз съм дявол - казал той, - един от първите князе на тъмнината и съм изпратен от моя баща, сатаната, да те изкуся и прелъстя, понеже бяхме много уязвени от молитвите ти, от девическото ти целомъдрие и мъжествено търпение. Аз съм този, който някога посъветва Ева в рая да престъпи Божията заповед за своя погибел. Аз внуших на Каин да убие брат си Авел. Аз научих Навуходоносор да постави в полето Деир златен истукан. Аз прелъстих иудеите да се поклонят на идолите. Аз направих премъдрия Соломон безумен, като възбудих в него страст към жените му. Аз внуших на Ирод избиването на младенците, а на Иуда - да предаде Учителя, а самият той да се обеси. Аз възбудих евреите да пребият с камъни Стефан, подбудих Нерон да разпне Петър надолу с главата, а Павел да посече с меч.

Като чула това, света Иулиания извършила ново чудо - нанесла му рани и го свързала с окови (освен невидимите, с

които дяволът бил свързан от Бога), завързала го и започнала да го бие. Божията сила го удържала с окови, които не му давали възможност да избяга и макар и невидимо, действително му причинявали болка. Господ го предал във властта на Своята възлюбена невеста. И бесът търпял болка както от ръцете на девицата, така и от Божиите ръце, понеже заедно с вещественото бичуване получавал и невеществена рана.

- Горко ми - викал той, - какво да правя и как да избягам? Мнозина съм прелъстил и подхвърлил на бедствия, а сега сам съм измамен и паднах в беда. На мнозина причиних рани, а днес сам съм свързан от ръцете на девица и съм раняван от тях. Мнозина направих свои роби, а днес самия мен държат като роб и пленник. О, татко мой, сатана! Защо ме изпрати тук? Нима не знаеше, че няма нищо по-силно от девството и по-крепко от молитвите на мъчениците?

Така света Иулиания цяла нощ мъчила беса, а на сутринта епархът заповядал, ако е жива, да я изведат от тъмницата. Светата тръгнала, като влекла след себе си и дявола. По пътя го захвърлила в една купчина мръсотия. Застанала пред Елевсий, озарена от предишната красота и благообразие на лицето си и с напълно здраво тяло, като че никога не била изпитвала никакви мъки. Удивен, мъчителят казал:

- Кажу ми, Иулиания, кога и по какъв начин се научи на това магьосничество? И с какво изкуство така бързо се изцели от раните, че няма и следа от тях?

Светата девица отговорила:

- Не съм запозната с никакво магьосническо изкуство, но ме изцели неизречената Божия сила, която не само тебе, но и твоя баща - сатаната - посрами, а мен направи далеч по-силна от двама ви. И ти и твоят господар - дяволът, сте в нозете ми,

понеже свързах твоя владика, за когото ти работиш, а твоите мъчения, сякаш че не са били. Така моят Христос тук унищожи вашата сила, а там на тебе, на твоя баща и на вашите слуги е приготвил вечен огън и страшен тартар, страшна тъмнина и изпълнено с незаспиващи червеи място, което ти скоро ще получиш.

Щом чул от устата на светата за вечния огън, мъчителят заповядал да приготвят голям огън. Загрели силно пещта и хвърлили в нея светата девица. Но тя стояла невредима сред огнения пламък, молела се на Господа и заплакала. И изведнъж нейните малки сълзи станали като огромни извори, които угасили огъня.

Целият никомидийски народ бил поразен от това чудо и в Христа повярвали около петстотин мъже и сто и тридесет жени. Всички те като че с едни уста викали:

- Един е Бог, Един, това е Този, Когото прославя мъченицата Иулиания, и ние вярваме в Него, а от езическото идолопоклонство се отричаме. Ние сме християни! Нека дойде върху ни меч, да дойде огън, да дойде и най-люта смърт! Ние сме готови да умрем заедно с Иулиания за Единия Истински Бог!

Докато те викали така на всеослушание, епархът заповядал да доведат въоръжени воители и като отделил всички повярвали от събрания се народ, наредил да ги посекаат с меч, което и било изпълнено. Всички с радост прекланяли главите си пред меча и умрели за Христа, като приели кръщение в собствената си кръв.

Дишайки неукротима ярост, мъчителят заповядал да съблекат светата девица, да я хвърлят в кипящ котел и да я варят там като някаква храна. Но котелът бил като топла баня след усилената работа, понеже ни най-малко не навредил на

тялото , а само я измивал като в купел, понеже при нея слязъл Ангел Господен и я запазил невредима. А огънят от пещта се устремил към стоящите наоколо и изгорил всички, до които достигнал. След това котелът се пропукал и мъченицата излязла невредима от него.

Гледайки това, мъчителят недоумявал какво да предприеме, понеже неговите мъчения не достигнали целта. Като се смятал за осмян и посрамен от девицата, той започнал да скубе косите си, да дере лицето си, да къса дрехите си и в силен гняв да произнася хулни и ругателни думи към своите богове, че служейки им, не могъл да победи една девица. След това осъдил светата на посичане с меч.

Дяволът, който бил вързан и бит в тъмницата, отново се явил, стоял далеч (понеже се боял от светата мъченица и помнел ударите, нанесени му от нея) във видим образ на човек, радвал се на осъждането на смърт и подбуждал воините по-скоро да я убият. Когато светата погледнала към него със страшно око, той веднага затреперил и завикал:

- Ох, горко ми! Тази немилостива девица иска отново да ме хване в ръцете си!

И като извикал това на глас пред всички, изчезнал.

Воините взели мъченицата и я повели за посичане. А светата вървяла с радост, сякаш че отивала на сватба и бързала за брачния чертог. Като се помолила, тя преклонила светата си глава пред меча и била посечена. Така тя се съчетала със своя възлюбен Жених - Христос Господ, за Когото с радост пострадала.

Една римлянка на име София, която по това време била по своя работа в Никомидия, взела тялото на Христовата мъченица и се върнала с него в Рим. Като го донесла в дома си,

тя построила благолепна църква, посветена на света
Иулиания, и с чест положила в нея светите мощи.

Елевсий скоро бил застигнат от Божието наказание: когато
плавал по море, се вдигнала буря, разбила кораба и всички,
които били там, потънали. Сам Елевсий, за още по-голяма беда
и мъчение, се спасил от удавяне и доплувал до един остров,
където бил разкъсан от кучета.

Така нечестивецът загинал с позор, като получил достойно
възмездие за делата си.

Такива били мъченическият подвиг и страдалческата
кончина на Христовата невеста Иулиания.

Тя била сгодена за Елевсий на девет години, а на
осемнадесет чрез кръвта си се съчетала с Безсмъртния Жених,
като положила душата си за Него и днес се весели в небесния
чертог с Христа Бога, Който е възхваляван и прославян от
всяко създание в безкрайните векове. Амин.

Тропарь мученицы Иулиании

глас 4

Агница Твоя, Иисусе, Иулиания/ зовет велиим гласом:/ Тебе,
Женише мой, люблю,/ и, Тебе ищущи, страдальчествую,/ и
сраспинаюся, и спогребаяюся крещению Твоему,/ и стражду
Тебе ради,/ яко да царствую в Тебе,/ и умираю за Тя, да и живу
с Тобою,/ но, яко жертву непорочную, приими мя, с любовию
пожершуюся Тебе. Тоя молитвами,/ яко милостив, спаси души
наша.

Кондак мученицы Иулиании

глас 3

Девства добротаи преочищена, девице,/ и мучения венцы,
Иулиание, ныне венчавшися,/ даеши сущим в нуждах и
недузех исцеление и спасение,/ приступающим к раце твоей:/
Божественную бо благодать Христос источает и жизнь вечную.

Житие на свети Петър, митрополит Киевски и на цяла Русия (1326 г.)

Свети Петър, митрополит Киевски и на цяла Русия, се родил във Волинската земя, от благочестиви християнски родители. Когато бил още в утробата на майка си, в един неделен ден на разсъмване майка му видяла следното видение: като че държала в ръцете си агне, посред рогата на което израснало многолистно дърво с много плодове и цветове. Сред клоните му имало много свещи - горящи и разпръскващи благоухание.

Като се събудила, майката недоумявала за чудното видение, но Господ впоследствие оправдал видението, като обогатил със Своите дарове нейния син.

На седем години той бил даден да се обучава в Божественото Писание, но отначало се учел лошо, поради което родителите му немалко се огорчавали. Това обаче било, за да получи книжна премъдрост повече от Бога, отколкото от човеците. И действително, той я получил по този начин.

Веднъж видял насън, че към него се приближава един мъж в светителски одежди, който му казал:

- Чедо, отвори устата си!

Когато Петър направил това, явилият се докоснал с ръка езика му и като го благословил, изпълнил гърлото му със сладост.

Когато се събудил, юношата не видял никого, но усетил в сърцето си някаква сладост и веселие.

От този момент юношата започнал бързо да разбира всичко, на което го учел наставникът му. За кратко време изучил Свещеното Писание и надминал в учението всички свои връстници.

Когато навършил дванадесет години, Петър отишъл в близкия до родното му място манастир и бил приет в числото на братята. Там той изпълнявал манастирски послушания, носел вода и дърва в кухнята, перял власениците на братята и нито лете, нито зиме не изоставял своето правило. Идвал за църковна служба преди всички и си отивал последен. В църквата стоял с благоговение, като прилежно слушал Божественото Писание. Никога не се облягал до стената, винаги оказвал послушание на наставника си и с готовност служел на братята в смирение и мълчание. По волята на настоятеля бил ръкоположен за дякон, а след това и за свещеник. Научил се да изписва и светите икони, и когато рисувал, с целия си ум и мисъл се отдалечавал от земното,

изпълвал се с богомислие и ревностно се стремял към добродетелен живот.

Свети Петър прекарал доста дълго време в този манастир и по благословение на настоятеля, се отдалечил в едно пустинно място, като си устроил обител при река Рата. Тук той построил църква в чест на нашия Спасител Иисус Христос и за кратко време при него се събрали много братя.

Преподобният бил добър и незлобив. Считал себе си за най-последния от всички. Поучавал с кротост всички, усърдно давал милостиня, никога не отпращал без помощ просяците и странниците. Слухът за добродетелния му живот достигнал до княза.

По това време в Русия от Константинопол пристигнал митрополит Максим, който поучавал народа на предаденото от Бога учение. Като се явил пред него с братята си, за да получи благословение, преподобният му поднесъл икона на Пресвета Богородица, която бил изписал сам. Божият светител благословил него и братята, приел светата икона и я пазел с много внимание.

Минало малко време, светителят Максим се преставил и някой си Геронтий дръзнал да заграби светителството, взел светителската одежда, ризницата и пастирския жезъл, а също и иконата, която бил изписал и подарил на светителя Петър, и се отправил към Константинопол, като желаел да стане руски митрополит.

Тогава князът на Волинската страна предложил на блажения Петър да отиде в Константинопол за посвещение на престола на Киевската митрополия, като или го молел сам, или го склонявал чрез болярите. На Геронтий никой не съчувствал заради дързостта, с която без съвет и избиране побързал да заграби светителския сан: "Истина, истина ви казвам: който не

влиза през вратата в овчата кошара, а прескача отдругаде, той е крадец и разбойник”.

Блаженият Петър дълго не се съгласявал и отказвал, но накрая, уговорен от княза, болярите и събора на светителите, заминал, а князът изпратил за него послание до светейшия патриарх и до целия събор, изказвайки желание да види Петър на светителския престол.

Когато Геронтий заминал по море за Константинопол, плаването му се оказало неблагоприятно: повдигнала се силна буря, насрещни ветрове и вълни, така че той се забавил твърде много. За блажения Петър в същото море пътят бил тих и с попътен вятър и той преплувал морето като в сън.

В това време на Геронтий се явила във видение споменатата икона на Пресветата Владичица и му казала:

- Напразно се трудиш, старче, понеже няма да получиш светителския сан, който търсиш. Но този, който ме изписа - Ратският игумен Петър, - служител на Моя Син и Бог, ще бъде възведен на светителския престол и право ще пасе людетe си, за които Моят Син - Христос Господ, проля кръвта Си, която възприе от Мене. Като поживее богоугодно, в добра старост и с радост ще отиде при Владиката на всички.

Геронтий се събудил в страх и разказал на всички за видението.

Най-накрая преподобният стигнал в Константинопол. Патриарх тогава бил свети Атанасий - мъж дивен, украсил с добродетелите си вселенския престол. Когато преподобният влязъл при патриарха, храмът се изпълнил с благоухание. Просветен свише, патриархът разбрал, че това благоухание било заради идването на Петър и с радост го благословил. Като разбрал причината на пристигането му, патриархът

свикал събора на светителите и те извършили обичайното разглеждане на делото. Преподобният бил признат за достоен за светителския сан, бидейки предуказан за това преди раждането си.

И тъй, патриархът го посветил за светителско служение по време на извършване на божествена служба. При това лицето на Божия угодник така просияло по време на посвещението, че всички се удивлявали и казвали:

- Наистина този човек е дошъл при нас по Божие повеление - и всички се изпълнили с духовна радост.

След няколко дни в Константинопол пристигнал и Геронтий и (макар и против волята си) разказал всичко, което се случило с него. Като взел от него светителските одежди, честната икона, пастирския жезъл и църковната утвар, патриархът ги предал в ръцете на истинския пастир - Петър.

След това светейшият патриарх много дни наставлявал светия и блажен Петър и като го благословил, с чест го отпратил от Константинопол.

Светителят пристигнал в митрополията си, преподавал на всички мир и благословение и прилежно поучавал повереното му от Бога стадо, като прехождал от едно на място друго.

Но лукавият враг не изтърпял това и намислил козни против него, като внушил на някои да не го признават за светител. Впрочем мнозина от тях после се разкаjali, приели го, покорили му се и получили прощение от него.

След известно време лукавият враг възбудил у Тверския епископ Андрей завист към светия Петър. Не обуздавайки езика си, той разпространявал за праведника лъжи, клевети, написал много хулни думи и доноси и ги изпратил на светейшия патриарх Атанасий. Патриархът се учудил и счел

това за невероятно, но изпратил един от клириците в руската земя. Тогава бил свикан събор в град Переяславъл. На него присъствал Ростовският епископ Симеон, преподобният Прохор, Печерски игумен, князе, боляри, свещеници, монаси и множество други. Когато бил призван пред събора Тверският епископ Андрей и започнали да разследват делото, против светителя излезли лъжливи свидетели. Настъпил голям смут. Но виновникът за всичко не успял да се укрие. Злобата и клеветата на Андрей били изобичени, а сам той - посрамен и унижен пред всички. Но светият митрополит не му сторил никакво зло, простил му и като поучил всички достатъчно, отпуснал събора с мир. Самият той прибавял трудове към трудовете, като умножавал стократно дадения му талант и като станал баща за сираците.

По това време се появил един еретик - някой си Сеит, който проповядвал против монашеското девство. Злонравният еретик скоро загинал от зла смърт.

Скоро след това Божият угодник пристигнал в град Москва, който по това време се намирал във владение на благоверния княз Иоан Даниилович, който бил украсен с всякакви добродетели, бил милостив към бедните и духовенството, обичал храмовете и бил усърден в четене на свещените книги. Светителят много го обикнал и започнал да прекарва в този град повече време, отколкото на другите места. Той посъветвал благоверния княз да построи в Москва каменна църква "Успение на Пресветата наша Владичица и Приснодева Мария", като го убеждавал така:

- Ако ме послушаш, сине мой, и построиш храм на Пресвета Богородица, то и сам ще се прославиш повече от князете на другите градове и твоят град ще бъде прославен: светителите ще живеят в него и ще укрепят ръцете му срещу враговете и Бог ще се прослави в него, а моите кости ще бъдат положени

тук.

Князът послушал съвета му и започнал да се грижи за построяването на църквата. Когато основите били положени, ежедневно се извършвали работи по строителството, а самият светител наблюдавал за хода на работата.

Малко преди блажената кончина на светителя Петър княз Иоан Даниилович видял следния сън: пред него застанала висока планина, чийто връх бил покрит със сняг. Внезапно снегът се стопил и изчезнал. Когато князът разказал на светителя поразилия го сън, той рекъл:

- Високата планина си ти, княже, а снегът съм аз, грешният, който скоро трябва да отмина от този във вечния живот.

Като предвидял по Божествено откровение близката си кончина, светителят сам, със собствените си ръце устроил гробница близо до жертвеника на строящия се храм на Пресвета Богородица. А когато гробницата била готова, той имал ново откровение от Бога за кончината си. Изпълнен с радост, светителят отишъл в църквата и извършил божествената служба, като се помолил за всички православни царе и князе, за своя духовен син, благочестивия княз Иоан, и за всички благочестиви християни на руската земя. След това извършил помен за починалите и се причастил със Светите Тайни. Като се върнал от църквата, той призовал целия причт, дал им по обичая си наставление и ги отпуснал. По това време той раздавал много милостиня на бедните и просяците, на църквите, манастирите и духовенството. Междувременно бързо отслабвал телом. Когато настъпил денят на кончината му, светият извикал при себе си хилядника Велияминов, управляващ тогава града (тъй като в това време князът не бил в града) и му казал:

- Ето, чедо, аз си отивам от този живот. На моя възлюбен

син, княз Йоан, на неговото потомство навеки оставям милост и мир, и Божие благословение.

След това направил и други разпореждания и му връчил торба с пари, за да довърши строителството на църквата. Като преподал на всички мир, той започнал да пее вечернята, издигнал ръце към Бога и душата му преминала при Господа.

Князът узнал за преставянето на светителя и в печал забързал към града заедно с всички боляри. Целият народ плачел и скърбял за загубата. Положили честното му тяло на одър и го понесли по обичая към църквата.

В това време един човек, обхванат от неверие, дошъл сред православния народ до тялото на светителя и в мислите си започнал да го ругае, като мислел така:

- Кой ли е този мъртвец, когото изпраща сам князът и толкова народ и защо му се отдава такава почест?

Едва помислил това и веднага видял светителя, седящ на одър и благославящ народа през цялото време, докато го носели към гробницата. Тогава човекът повярвал в светостта на Божия угодник и разказал на народа видяното от него. Като пренесли светите мощи в храма, положили го в приготвената от него самия гробница, където те почиват и до днес, извършвайки различни чудеса за тези, които с вяра идват при него. Един юноша бил от рождение с парализирани ръце, така че не можел да ги доближи до устата си. Като се приближил към гробницата на светителя, той се молел със сълзи на очи и ръцете му веднага оздравели. Светителят изцелил и друг недъгав човек, а на един глух възвърнал слуха. На един сляп от много години човек внезапно се отворили очите. Много и различни благодеяния се извършват и до днес чудодейно за идващите с вяра при честната рака на светителя Петър - за чест и слава на прославяния в Троица Бог во веки. Амин.

Тропарь святителя Петра

глас 4

Яже прежде бесплодная, земле,/ ныне веселися:/ се бо Христос светильника в тебе показа,/ яве сияюща в мире/ и исцелевающа недуги и болезни наша. Сего ради ликуй и веселися со дерзновением:// святитель бо есть Вышняго сия соделоваяй.

Тропарь святителя Петра

глас 8

Ликуй светло, благославнейший граде Москва,/ имеяй в себе архиерея Петра, яко зарю солнца,/ всю Россию чудодеем озаряюща,/ той бо немощи врачует/ и недуги, яко тьму, прогонит от вопиющих ему:/ радуйся, иерарше Бога Вышняго,// тобою сия пастве твоей соделовающаго.

Ин тропарь святителя Петра

глас 4

Благоверно пожив в мире,/ житием чистым просветився,/ учением святительства приим паству,/ апостолом наследниче. / Тем прием дар чудес от Бога, отче Петре,/ моли Христа Бога/ да спасет души наша.

Кондак святителя Петра

глас 8

Взбранному и дивному нашея земли чудотворцу,/ днесь любовь тебе притекаем, песнь, богоносе, плетуще,/ яко имея дерзновение ко Господу,/ многообразных избави нас обстояний, да зовем ти:// радуйся, утверждение граду нашему.

Ин кондак святителя Петра

глас 4

Явися днесь пресветлая память твоя, святителю
преблаженне Петре,/ в мире светло сияючи/ и являючи всем
Божественное сияние.

**В памет на светия
мъченик
Темистоклий (251 г.)**

Свети Темистоклий живял по време на царуването на Деций и бил пастир на овце в град Мир Ликийски. По това време местният областен управител Асклипий повдигнал гонение срещу християните по заповед на царя. Между другото той търсел свети Диоскорид, който се укривал, бягайки в планините. Изпратените в търсене на Диоскорид срещнали Темистоклий, който пасял овцете, и го попитали за Диоскорид, но пастирът не им го открил, а казал:

- Тук няма никого!

А самия себе си той предал на тях, като се назовал християнин и изповядал Христа пред тях. Те го хванали и го довели пред управителя Асклипий. Князът заповядал да го бият по корема, докато не се разкъса. После го окачили на едно дърво. След това го свалили и го влачили по желязо с остри шипове така, че цялото му тяло било изпонаранено и порязано. Така той предал духа си на Бога.

ЧЕТИ-МИНУТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

**ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА**

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО